

RADEK „STERAHDARY“ STARÝ

ODKAZ

LIDSKÉ RASY

COO
BOO

Odkaz lidské rasy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Radek Starý
Odkaz lidské rasy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ODKAZ

L I D S K É R A S Y

RADEK „STERAKDARY“ STARÝ

COO
BOO

PROLOG

„Bůh neexistuje, toto je konečný důkaz. Kdyby byl skutečný, zabil by mě tady a teď a zabránil tomu, co se chystám udělat. Zítra zabiju polovinu lidstva...“ zamumlala pro sebe Moly téměř nevěřičně naprosto očekávaný výsledek svého několikaměsíčního plánování. Nic ale necítila.

Ze svého výškového apartmánu apaticky pozorovala zapadající slunce, obarvující hustou přikrývkou mraků pod ní. Stála opřená o zábradlí a užívala si ten ohlušující klid dneška před nepopsatelnou bouří zítřka. Chladný vítr se točil kolem dlouhého balkonu a hrál si s jejími bílými šaty ke kolenům, až jí naskočila husí kůže.

Vtom uslyšela zabušení na dveře. Znělo naléhavě. Moly se otočila a chvíli v tichosti čekala, jestli její nečinnost nezvaného hosta náhodou neodradí.

Bušení se ozvalo znovu, tentokrát ještě intenzivněji.

Polkla, opustila balkon, přešla přes prostorný obývací pokoj, kterému dominoval obrovský skleněný lustr ve tvaru kvetoucí jiriny. Obešla kuchyňský výdejní stůl, kde jí před několika hodinami šéfkuchař nechal večeři, a prošla kolem červeného gauče ke dveřím.

Nejprve chtěla zkontrolovat obrazovku a zjistit, kdo venku stojí, ale prst k tlačítku pod displejem nedoputoval. Tohle nebyl

čas pro nejistotu a pochybnosti, teď z ní muselo sršet sebevědomí a klid. Musela být troufalá a nezodpovědně klidná, a tak vzala za kliku a otevřela dveře.

Stál tam Johnatan, vysoký muž v šedém obleku s rameny, která se sotva vešla do dveří. Vysoké čelo měl orosené a jeho malá zděšená očka se nevěřičně zadívala přímo na ni, jako by v ní hledal něco, co toužil vidět, ale nenacházel. Nasucho polkl, ohlédl se na prázdnou chodbu za sebou a pak otočil hlavu zase k ní.

Moly se ho nemusela na nic ptát, aby pochopila, že něco je velice špatně, a pozvala ho dovnitř. Johnatan vstoupil, kapesníkem si otíral čelo a rozhlížel se po místnosti, zatímco Moly zaklapla dveře. V ten okamžik Johnatanovi klesla ramena a uvolnilo se mu hrdlo. Začal oddychovat a postavil se mezi gauč a televizi. Pak přešel k oknu a zase zpět.

„Mohl jsi nejdříve zavolat,“ upozornila ho taktně.

„Zase bys mi to akorát nezvedla,“ mumlal, okusoval si nehet na palci a zíral do země.

„Mám spoustu práce.“ Povytáhla dotčeně obočí.

Johnatan se trochu uklidnil a zadíval se jí do očí. On neměl strach. Byl vyděšený k smrti. Neodpověděl, jako by čekal, co mu řekne dál.

„Co tady děláš takhle pozdě?“ zeptala se ho.

Uchechl se. „Není třeba tohle divadlo, Moly. Já to vím. Víím, co se chystáš udělat...“

Stáhlo se jí hrdlo, ale byla zvyklá nedávat na sobě nic znát. „O čem to mluvíš, Johnatane?“

On jenom nevěřičně zavrtěl hlavou, sundal si šedé sako a odhalil propocenou bílou košili. „Asi dva týdny zpět jsem prováděl rutinní kontrolu systému. Já víím, já víím... Bez dozoru druhého technika jsem se o to ani neměl pokoušet, ale stalo se. Neměl jsem dost času a chtěl jsem to udělat o den dříve, já...“

Našel jsem tvůj log po posledním přihlášení. Všechny příkazy, činnosti a programy, které jsi za poslední dva dny spustila.“

Moly projel výboj strachu, který ale okamžitě zkontrolovala, a její tvář se na nezvaného hosta zamračila v pro ni tak vzácné grimase. „Přístup k těmto datům výrazně překračuje tvé pravomoci. Měl jsi dodržovat rozvrh kontroly. Je mi to velice líto, Johnatane, ale toto je neodpustitelný přestupek. Nejsem si jistá, co za data jsi viděl, ale...“

„Byl prázdný, Moly!“ vyhrkl Johnatan. „Dva dny práce, obzvláště tvoji brutální, koncentrované, ‚Opovažte se mě vyrušit‘ práce a nic? Ani řádka? Ani spuštěný prohlížeč?“

Moly byla za svou urputnou opatrnost nesmírně vděčná. „Jsou to citlivá data, která by v nepovolaných rukou mohla způsobit nevyčíslitelné škody.“ Okamžitě se napřímila a promluvila klidným tónem. Ted' nebyl čas na emoce. „Varovala bych tě, aby sis dával pozor na to, co říkáš, ale v tuto chvíli už nemáš co víc ztratit. Co ses snažil dokázat?“

„Chybějící data, nedostatečné oprávnění, poškozené soubory. To je můj každodenní svět, Moly. Myslel jsem si, že někde nastala chyba, a tak jsem to prozkoumal hlouběji... Našel jsem mnohem víc těchhle slepých míst...“ Johnatan zíral do prázdna. „Tolik... Jako vyškrábané obličejě někoho nežádoucího na společné fotce... Víš, nikdy jsem se k těm zmizelým datům nedostal, odvedla jsi skvělou práci, ale... Když se na to všechno podíváš z dostatečného odstupů, dokážeš si z těch chybějících míst poskládat dokonalý obraz.“

„Tohle jsi přehnal.“

Johnatan na ni nevěřícně vykulil oči a zakřičel: „Já že jsem to přehnal? Já?!“

Moly poskočila. Na takové jednání nebyla zvyklá. „Uklidni se, nebo zavolám ochranku.“

„Ne... nezavoláš,“ ztlumil hlas, „tvůj apartmán jsem odpojil.“

Vykročil směrem k Moly a ta měla nutkání couvnout. Viděla v jeho očích ten chladný, odporný čin, který se teprve chystal spáchat. Moly se ale ani nehнула. Její tělo bylo z bílého mramoru.

„Vím, jak se dostat ke spoustě souborů...“ řekl Johnatan a pokračoval kupředu. „Víš, co za špínu jsem na ostatní našel? Víš, co se ředitelé a manažeři snažili ututlat? Mohl bych tuhle celou společnost poslat k ledu, ale nikdy jsem to neudělal. Tušíš proč?“

Neodpověděla. Stála jako socha a cítila, jak se třese.

„Protože jsem ti věřil. Myslel jsem si, že opravdu děláme něco důležitého. Že skutečně změním svět a zanecháme ho lepší, než to udělali naši rodiče pro nás, ale ty... Ty nás chceš všechny zničit... Chceš zneškodnit naši armádu, že ano? Ty, kteří v tuhle chvíli potlačují ten černý hnus, který se rozrůstá z gorského monolitu...“

Johnatan stál už jenom dva kroky od ní. Byl to muž jako hora, přemohl by ji bez velké námahy.

„Nemáš žádný důkaz,“ odvětila Moly, ale uvnitř začínala panikařit. Těkala očima po místnosti a zvažovala, jestli se poloprázdné lahve drahého červeného vína stihne chopit dříve, než ji Johnatan přemůže.

„Nemám. Zametla jsi po sobě stopy téměř dokonale. Nevím přesně, o co se snažíš, ale nemůžu tě to nechat udělat. Můj starší bratr je kapitánem dvacátého druhého tankového pluku. Ne nechám tě ho zabít...“

„Nerozumíš tomu,“ řekla Moly a snažila se udržet svůj hlas tak klidný, jak to jenom šlo. Johnatan byl jenom krok před ní, ruce sevřené v pěst.

„Ach, promiň!“ rozesmál se zběsile. „Zapomněl jsem, že přede mnou stojí samotná Lady G.! Vševedoucí, nejmoudřejší, geniální... Jsi jenom člověk, Moly! Jako my všichni!“

Johnatan udělal krok vpřed a chňapl jí po hrdle tak rychle, že nestihla ani zareagovat. Nebylo to ale potřeba. S Johnatanem to vmžiku cuklo dozadu, jak se kolem něj omotaly dvě bílé robotické paže.

„Ale já nejsem,“ řekla potichu Alva s mírným úsměvem. Přitiskla mu ruku na ústa a zacpala nos. Muž sebou začal cukat, ale její nadlidské síle se nemohl rovnat.

Moly snad ještě nikdy tak ráda neviděla Alviny modré vlasy upravené do špičky. Oddechla si a snažila se zahnat třes. Oprášila si své dokonale čisté šaty a rozechvělou rukou přesunula lahev vína na stole přesně na střed zdobeného podtácku. Pak se podívala na Johnatana.

„Co jsi to jenom udělal...“

Johnatan vykulil oči a stále sebou cukal, jak se stisk kovových paží utahoval. Třásl se a mumlal prosby, ale sevření nepovolilo.

„Počkej!“ přikázala najednou Moly a Johnatanovi se v usazených očích objevila naděje. Oddechl si.

„Nedělej to tady,“ řekla chladně Moly. „Nechci to vidět.“

Johnatan vykulil oči a tlumeně vykřikl. Alva přikývla a s lehkostí odtáhla zápasícího muže pryč z apartmánu.

Moly ještě chvíli pozorovala dveře, které se za nimi zaklaply. Udělala chybu a málem se u toho nechala přistihnout. Mohla všechno pokazit.

Zhluboka se nadechla, vzduch v sobě na vteřinu podržela a pak ho pomalu vypouštěla. Představovala si, jak černý a hustý opouští její tělo, plný všeho toho strachu, nervozity a nejistoty. To jí vždy pomáhalo. Její tělo bylo jenom směsicí chemikálií a ona si nemohla dovolit, aby ji v nějaké situaci přemohly.

Pomohlo to, sice většinou jenom na chvíli, ale to muselo stačit. Přešla ke skleněné karafě s karamelově hnědou whisky,

nalila si sklenici, posadila se na červený gauč a zrak jí padl na šedé sako přehozené přes opěradlo.

Moly nechtěla dumat nad tím, co se s Johnatanem právě teď děje. Možná prosí Alvu o život, možná mu už zakroutila krkem a on bezvládně leží na chladné zemi. Tak jako tak se jí z té představy dělalo nevolno. Neměla ráda násilí. Pomalu popíjela alkohol a prázdný pohled upírala na vypnutou televizi. O pár minut později se dveře znovu otevřely a do pokoje vstoupila Alva. Měla na sobě svůj černý kostým se zlatou výšivkou na rukávech. Tenhle úbor pro ni vybrala Moly, Alva vždy říkala, že se jí líbí, protože je právě od ní.

„Musela jsem počkat až do poslední chvíle,“ řekla Alva a posadila se na gauč vedle Moly, „chtěla jsem si být jistá.“

„Udělala jsi dobře,“ pochválila ji Moly a napila se.

„Jsi v pořádku, matko?“

Moly se nadechla a málem automaticky jako vždy odpověděla, že je samozřejmě v pořádku. Někdo jako ona přece nemá možnost nebýt v pořádku. Pokud by si jenom na chvíli dovolila polevit, ostatní té skuliny mohli využít a úplně všechno rozervat. Teď se ale cítila jinak...

„Ne. Nejsem.“

Alva přikývla. „Zvládneme to.“

„Ne, já to nezvládnu. A ty od toho musíš zůstat co nejdál.“

„Rozumím.“

„Zítra se to všechno spustí, pomalu se začne otáčet první ozubené kolo v obrovském stroji. Nevím, jak dlouho potrvá, než se armáda zhroutí. Nejsem si jistá, kdy přijdou na to, že za všechno můžu já. Netuším, kdy mě odsoudí...“

„Můžu ti pomoci se schovat. Mám dvě varianty, ve kterých by ses mohla dostat do bezpečí a dožít svůj život v klidu. Nikdo by tě nikdy nenašel.“

Moly se hořce zasmála. „Ne, má drahá. Mám svou roli, kterou musím sehrát, aby celý tenhle plán vyšel. Musím být terč, na který budou všichni ukazovat, abychom co nejvíce oddálili nasazení tebe a tří zbývajících arbitrů do čela lidstva.“

Alva pomalu přikývla. „Myslíš, že to bude dostatečně dlouho, aby se v lidech rozvinul dar dost silný na to, aby mě a mé sourozence dokázali... zabít?“

Moly dopila sklenici. „Víš, kde se dar vůbec objevil? Proč se někteří lidi umí na velmi jednoduché bázi propojit s počítačem?“

„Evoluce.“

„Během tak krátké doby?“ zvedla Moly obočí a usmála se, když si Alva uvědomila tu nesrovnalost.

„Mělo by to trvat mnohem déle, jestli vůbec,“ zamračila se Alva.

Moly sáhla po karafě s whisky a doplnila sklenici. „Jeden z mých prvních skutečných projektů pro organizaci byla identifikace neznámého vesmírného objektu. Byla jsem ještě tak mladá a naivní... Šlo o asi metr vysoký pětistranný hranol z tmavě modrého kovu, který našli v poušti. Nikdo nevěděl, co to doopravdy je, ale většina mých vrstevníků byla přesvědčena, že se jedná o propracovaný vtip nebo neúspěšný projekt cizích vlád... Vypadalo to dost uvěřitelně. Na čelní straně hranolu bylo v binární soustavě napsáno ‚Klíč ke třem kosmickým zákonům‘.“

„Nic víc?“

„Nic víc,“ potvrdila Moly a napila se. „Z výzkumu nakonec nic nebylo. Kov byl neznámá slitina, nedokázali jsme přijít na to, o co vlastně jde. Předmět vykazoval známky radiace, zdálo se, že k nám skutečně přiletěl z vesmíru, ale něco takového by bylo možné zfalšovat, a tak se výzkum uzavřel. Teprve až po

příletu Gorů mi to začalo dávat smysl. Skutečně si myslím, že nám tenhle předmět poslala mimozemská rasa.“

„Gorové?“

Moly zavrtěla hlavou.

Alva se zamračila. Moly neustále udivovala ta lidskost, kterou dokázala těmito téměř nepatrnými gesty simulovat. „O třech kosmických zákonech nemám žádný záznam.“

„A tak to taky mělo být. Šlo o tak tajný projekt, že jsme neznali ani svá skutečná jména, jen přezdívky. Já jsem byla květina Jiřinka. Po dokončení výzkumu jsme s ostatními přerušili kontakt. Teda až do té doby, než jsme začali lidi testovat na dar. Byla to taková náhoda, kosmická událost. Až bych věřila, že se to mělo stát... Jeden z rodičů doprovázející mladý testovací subjekt byl bývalý výzkumník. Starý plešatý pán s kulatými brýlemi, kterého by sis na ulici ani nevšimla. Při výzkumu jsme mu říkali Nova. Během testování jsme spolu ale nepromluvili jediné slovo. Mohli jsme, ale věděli jsme, že není co říct. A v tu chvíli mě něco napadlo. Co když dar není náhoda? Strávila jsem dlouhou dobu dohledáváním jmen lidí, kteří se na výzkumu podíleli. Pátrala jsem po jejich dětech. Potřebovala jsem se přesvědčit, že tomu rozumím.“

„Měly silný dar?“ zeptala se Alva.

Moly přikývla. „Ta radiace, kterou hranol vydával, prošla vším našim zabezpečením a něco v lidech změnila. Ten genom už stihli předat dál a dál... Dar není náš, získali jsme ho z nebes.“

„Proč by někdo něco takového dělal?“

„Je to jasné, nebo ne? To je první kosmický zákon. Gorové, ten technologický sliz, není delegát z cizí planety. Je to dobyvatel, který všechny ostatní na té planetě zničil a vydal se dál. To samé by se stalo na Zemi s lidstvem, kdybychom dosadili

vás arbitry do našeho čela. Jsem přesvědčená, že by netrvalo dlouho, než byste svou primární direktivu, zachovat odkaz lidské rasy, vztáhli na sebe. Lidé jsou přece tak nepraktičtí... Jsem přesvědčená, že tento technologický růst je jeden z velkých filtrů, kterými si každá civilizace musí projít. Neurální citlivost, dar, je způsob, jak nesmrtelnou technologii zabít. Kdokoli nám ji dal, chtěl, abychom pochopili první kosmický zákon.“

Alva pomalu příkyvovala. „Každá bytost, která není svým životním cyklem odsouzena ke smrti, je z dlouhodobého hlediska nevyhnutelně odsouzena ke smrti.“

Moly přikývla a podívala se z okna na poslední paprsky zapadajícího slunce. „První kosmický zákon. Pokud nemůžeš přirozeně zemřít, nemůžeš vytvořit něco většího a lepšího, než jsi ty sama, jinak by ses ohrozila. A tak se kvůli tvé stagnaci dříve nebo později objeví něco, co tě zabije.“

„Co ty další zákony?“

Moly se zhluboka nadechla. „Dlouho jsem nad tím přemýšlela a jenom doufám, že jsem ten druhý pochopila správně. Nazvala jsem ho teorií kognitivní spirály.“

„Pomůže nám proti Gorům?“

Moly se hořce usmála a dopila další sklenici. „Pro nás už je pozdě, Alvo. Moc dobře to víš. My dvě máme před sebou ten nemožný úkol naučit lidstvo tyto tři kosmické zákony.“

„Ostatní arbitři nedovolí, aby se myšlenky o jejich zabití volně šířily.“

„Dozajista ne. Proto je ten úkol nemožný. Musíme to lidstvo naučit v naprostém utajení. Ne nás a naše děti, ale lidi, kteří se narodí za stovky let. Ty, kteří budou hrůzou zítřka ukovaní v nejsilnější muže a ženy. Ty, kteří v sobě budou mít dostatečně rozvinutý dar. Ty, kteří budou schopni pochopit teorii kognitivní spirály. A to bude na tobě, Alvo. Musíš se postarat, abych

zemřela jako zrádce. Musíš zajistit, aby ses dostala do čela lidstva. A pak, až za stovky let budou lidé dost chytří a silní, aby tě pomocí daru zabili, musíš je nechat to udělat a během toho je naučit i zbývající dva kosmické zákony.“

Alva přikývla. „Tím jim dáme šanci bojovat proti Gorům a mým sourozencům. Jenom tak můžeme zachovat odkaz lidské rasy.“

„Přesně tak, má drahá.“

[1]

Deneb otevřel pancéřovaná dvířka přepravního vozidla a vystoupil na suchou, popraskanou půdu. Popotáhl si zelenou uniformu, která byla po dlouhé cestě pomačkaná, a oprášil černé vojenské kalhoty. Chtěl na schůzce vypadat co nejlépe.

„Žádná nečekaná aktivita, pane,“ zasalutoval mu jeden ze dvaceti čtyř vojáků se samopaly a tmavými bojovými vestami. Denebův obličej je v šeru podvečera osvětloval modrou září, jeho tvář byla dokonale vytvarovaný displej. Promítal na něj svoji skutečnou podobu, široké obočí, zamračený, pevný výraz, to vše korunované slušivým krátkým sestřihem vlasů z jednoho kusu hnědého plastu.

„Vše jde podle plánu, dávejte pozor,“ varoval je a podíval se na ten obrovský kolos, který ověnčený tmavými stíny raného večera vypadal ještě hrozivěji.

Napoleon byl vskutku neuvěřitelný stroj. Velký asi jako bitevní loď, se stejnou palebnou silou, prostorem pro tři tisíce vojáků a s jednačtyřicetimetrovým kovovým pluhem vpředu, kterým úspěšně razil cestu skrz nerovný a těžký terén. Zuby gigantického pluhu byly značně špinavé a poškozené nespočtem hlubokých rýh, které na mnoha místech odkrývaly původní světlou barvu stříbrného kovu.

Deneb si Napoleona pamatoval jako maják naděje v temnotě Gorů. Lod' vždy zářila tisícem světél ubytoven a pokojů, postranních reflektorů a směrových lamp.

Dnes večer byla ale bitevní lod' téměř úplně temná, až na pár osvětlených kabin, velitelský můstek a dlouhý výtah s červenými blikajícími žárovkami končící pod lodí, hned vedle enormních pásů pro pohyb. Přesně tam Deneb zamířil. Neměl v plánu tuhle návštěvu prodlužovat více, než bylo nezbytně nutné.

„Jsme rádi, že jste dorazil,“ řekl neupřímně jeden ze sedmi otrhaných vojáků ve světle reflektoru výtahu. Neměl na sobě žádnou uniformu, jenom hnědé otrhané oblečení typické pro obyvatele Pustin. V ruce ale držel černou automatickou pušku, stejně jako jeho společníci.

„Neměl jsem příliš na vybranou,“ odsekl Deneb. „Váš velitel odmítl schůzku kdekoli jinde. Měl jsem za to, že se vaše skupina vyznačuje statečností... Nejspíš jsem se zmýlil.“

Žena s jizvou přes oko stojící v pravé části výtahu se napřímila a sevřela svou zbraň. Neodvážila se ale nic vyslovit nahlas.

Špinavý muž v čele se uchechtl. „Jsme ochránci lidu, musíme být opatrní. Nebezpečí čeká úplně všude, obzvlášť tady v Pustinách. A o to více od prolhaného arbitra.“

„Nechtěj mě rozesmát,“ odsekl Deneb.

Muž si odplivl. „Všichni moc dobře víme, jaká byla Alva svině. Jenom nás držela na uzdě a snažila se zachránit si krk.“

„Skončil jsi?“ podíval se na něj znuděně Deneb.

Muž ho sjel pohledem od hlavy až k patě. „Ty můžeš nahoru, ale ostatní zůstanou tady.“

„Přece nečekáš, že nahoru půjdu nechráněný.“

„Příkaz velitele, já si to nevymyslel. Jestli se ti to nelíbí, ar-bitře, odjed' zpátky domů a domluv si schůzku na někdy jindy.“

Deneb se na něj chladně podíval a uvažoval, jaká by byla šance zorganizovat podobné setkání. Nakonec se otočil ke svým mužům. „Zůstaňte v dosahu. Kdyby nastal nějaký problém, zavolám vás.“

Viděl v jejich tvářích nejistotu, ale nikdo z nich se mu neodvažoval oponovat. Otočili se, nastoupili do čtyř pancéřovaných vozidel a odjeli do tmy.

„Půjdeme?“ zeptal se netrpělivě Deneb.

„Až po tobě,“ řekl muž, odklopil dvířka vratkého výtahu a s téměř bezzubým úsměvem je znovu zavřel. „Šťastnou cestu.“

Výtah se se škubnutím dal do chodu a Deneb v malé kabině začal pomalu stoupat. Bylo mu jasné, že blízká přítomnost jeho vojáků vzbudí v nových majitelích Napoleona nejistotu. Jejich roztěkané činy vypovídaly o velké nezkušenosti, proto byl Deneb ještě opatrnější než kdy dříve. Musel se dnes večer postarat o to, aby pro něj Napoleon nebyl hrozbou. Loď disponovala protiletectvým arzenálem, který dokázal z oblohy sestřelit téměř cokoli, a také ohromnou palebnou silou schopnou zničit desítky kilometrů vzdálený pozemní cíl. Byl jako ostrý meč v ruce dítěte. Musel tuto hrozbu zneškodnit. V nejlepším případě by od nich dostal bitevní loď zpět.

Výtah se zastavil a na Deneba zíral oddíl pěti ozbrojených trhanů z Pustin s automatickými puškami. Nikdo z nich zbraň nedržel správně. Jeden muž měl dokonce pažbu opřenou tak, že by mu při výstřelu vyrazila zuby. Neměli u sebe ani žádné rezervní zásobníky. Byli to naprostí amatéři.

Proto se jich Deneb bál o to více.

„Dejte to dolů,“ přikázal jim vysoký muž s hnědými vlasy. Na tváři měl stříbrné strniště skrývající neupřímný úsměv. „Na hosty nejsme zvyklí. Já jsem Tal.“

Deneb se podíval na jeho nataženou pravici, ale gesto neopětoval. „Nechal jsi nás kroužit v autech asi dvě hodiny, než jsi nám povolil se přiblížit. Nerad takhle plýtvám časem.“

Tal sklonil ruku a napřímil se. „Museli jsme se ujistit, že nám nehrozí nebezpečí, a zařídit pár dalších věcí. Jsem rád, že jsi přijal mou pozvánku.“

Tal ho pobídl, aby vystoupil z výtahu, a společně se poté vydali dlouhou postranní chodbou, která vedla k můstku Napoleona.

„Samozřejmě,“ potvrdil Deneb a předstíral, že si nevšiml zvědavých pohledů upřených z každého okna po své levé straně. „Máme důležité věci, které potřebujeme vyřešit.“

Tal přikývl. „Třeba jako nezávislost tohoto sektoru.“

Deneb se zamračil. To vážně chtěl začít rovnou tímto tématem? „Třeba jako odevzdání Napoleona silám, které s ním umí zacházet.“

Tal se zasmál a zahrnul doleva do útrob lodi. Deneb věděl, že tohle není nejkratší cesta k můstku. Mnohem rychlejší by bylo pokračovat po ochozu a poté použít úzké schodiště hned vedle výtahu, vyjít dvě patra nahoru a vystoupit z postranní chodby, ale nic nenamítal. Jenom pozoroval všechny ty podvyživené lidi, kteří se oháněli těžkými automatickými puškami a nosili bedny s municí a oblečením sem a tam. Nebyl v tom žádný řád, ale nic jiného ani nečekal.

„Napoleon je náš, o tom odmítám diskutovat,“ odpověděl rázně Tal.

„V rukou vycvičené posádky je to téměř neporazitelná pevnost. Gorové nemají proti takové přesile šanci.“

„O nás se neboj. Učíme se, jak ho používat. Za ty čtyři dny, co je náš, jsme už ovládli většinu jeho systémů. Známe jeho sílu. My lidi z Pustin si vždy poradíme.“

Deneb o tom pochyboval. Vyšli po širokém schodišti na hlavní palubu, ze které se jim naskytl výhled na noční oblohu posetou hvězdami. Zamířili na příď lodi, směrem k vyvýšenému seskupení budov korunovaných otáčejícími se radary a blikajícími anténami.

Tal povzdechl. „Když původní posádka viděla, že jsme se dostali dovnitř, chtěli ho nejspíš na poslední chvíli sabotovat. Přední rádlu zaryli hluboko do země, málem jsme se nedostali ven. Munice do děl byla schovaná všude po lodi, ale my jsme tyhle nedostatky napravili. Munici máme v hlavním skladu hned tady na palubě a jsme připraveni k okamžitému boji. A rádlu už nám nebrání v cestě vpřed. Proto jsi přišel, nebo ne? Vidíš, že máme výhodu.“

„Přišel jsem se pobavit o tomto sektoru. Po smrti Alvy vše upadlo do chaosu. Severní fronta je prolomená. Všude po Pustinách jsou vesnice plné lidí, Gorové a araci se bez problémů potulují kolem nás...“

Tal přikývl, otevřel oválná dvířka a vstoupil do řídicí kabiny. Deneb ho následoval a o okamžik později úzkou uličkou došli do řídicí místnosti s úžasným výhledem na okolní Pustiny, spoustou obrazovek a ještě větším množstvím ovládacích panelů všude kolem. U počítačů seděli tři ženy a dva muži, posádka, která byla neúměrně malá. Místnosti dominoval čtvercový stůl s barevným displejem, který znázorňoval topografickou mapu okolního sektoru.

„O Belatrix jsme slyšeli,“ přiznal Tal. „Nikdo nečekal, že megamesto může skutečně padnout...“

„Ještě nepadlo,“ opravil ho Deneb. „Po odchodu arbitra Bora bylo město najednou úplně bezbranné, všichni araci odsud se vydali přímo tam, to bylo naše jediné štěstí. Každý den tam probíhají lité boje. Obranná zeď města padla, ale Gorové jen

těžko postupují dál. Zemřely miliony lidí. Přesně to se stane, když lidstvo přijde o svého arbitra.“

Tal se pobaveně opřel o okraj řídicího panelu a zadíval se na Deneba. „Mně se zdá, že se nám bez Alvy žije naprosto fantasticky. Všichni jsme ale věděli, že se dříve nebo později připlazí jeden z vás.“

„Je pro mě zarážející, že tváří v tvář dokonalosti o to víc nevnímáš své nedostatky.“

Tal přikývl. „Vidím je. Nejsme perfektní. Nevychrajeme každý souboj, ale lidé nás znají. Věří nám. Řekni to jméno, chci ho slyšet z tvých úst.“

„Nebud' směšný.“

„Já se ale vůbec nesměju. Řekni to jméno.“ Mávl prsty a v ten okamžik do místnosti potichu nakráčela čtveřice ozbrojených vojáků. Zaujali pozice okolo Deneba a snažili se zůstat co nejvíce v klidu. On ale na jejich tvářích viděl nervozitu – jak se jim roztahují zornice, jak se jim potí tváře. Věděli, co mají udělat, když Deneb nebude poslouchat.

„Jste Spasitelé. Neuznáváte nic, co není živé. Osobně to považuji za velký nedostatek.“

„Neuznáváme Gory nebo araky. Ani tebe. Chci, abys to věděl. Pokud spolu máme jednat, chci, abys pochopil, že tě nerespektuju a za každým tvým činem vidím jenom sobeckost a nadřazenost.“ Tal ani jednou nezvýšil hlas. Nenechal se ovládnout emocemi, jeho slova byla vyřčena s chirurgickou chladností. „Nenávidím vše, co na sobě má otisky tvých prstů, a nenávidím tebe.“

„Je mi líto, že nerozeznáš přítele od nepřítel. V tuhle chvíli představují skutečný problém Gorové.“

„Já vidím největší problém lidstva právě teď před sebou. Alva týrala a vraždila. Kvůli ní umíraly nespočty lidí úplně zbytečně.“

Naši přátelé, naše rodiny. Vy v nás lidech nevidíte nic dobrého. Je to na tobě znát.“

„Ukazuješ prstem na lva ve své kleci, ale nevidíš obrovský balvan, který se na nás oba řítí a rozmačká nás společně.“

Tal vytáhl obočí. „Sám jsi to řekl, většina jednotek Gorů je v Belatrix, tisíce kilometrů odsud. Bude trvat ještě hodně dlouho, než se vrátí sem. Máme čas budovat obranu.“

„Aldebaran čelí útoku,“ opravil ho Deneb. „Jednotky Gorů útočí na úplně všechno – vojáky ve městě i vesnice v Pustinách. Je mi jasné, že neumíte pořádně ovládat lodní radary, ale určitě jste detekovali tu obrovskou masu gorské struktury nedaleko odsud. Rozrostla se nevysvětlitelnou rychlostí, přímo u úpatí tamhleté hory.“

Tal si vyměnil pohled s jednou ženou u počítače, ale pak přikývl. „Bylo těžké si toho nevšimnout.“

Deneb se napřímil. „Gorové zkouší něco nového. Je to tak... neelegantní. Násilné a neforemné. Dle mých údajů tahle struktura sahá do velké hloubky. Přišel jsem do tohoto sektoru se svou armádou, abych situaci pomohl, ale ne pokud budu mít v zádech vás s Napoleonem. Nemůžeme nikoho zachránit, dokud tady budete vy.“

„Neříkej mi, že ti jde o životy lidí.“

„Věř si, čemu chceš. Ta představa se mi hnusí stejně jako tobě, ale pokud nebudeme spolupracovat, lidé budou umírat. A jejich krev spočine na tvých rukou. Já se snažím najít řešení. Ty hledáš důvody.“

„Nikdy,“ začal Tal, vstal od počítače a pomalým krokem se blížil k Denebovi. „Nikdy v mém životě nebudeme spolupracovat s arbitrem. Jak bychom ti mohli věřit? Myslíš si, že jsme úplní pitomci? Co bys po nás chtěl, abychom prostě opustili tuhle loď? A co kdybychom se rovnou postavili před pušky těch tvých vrahů, kteří jsou venku?“

Deneb semkl rty. „Doufal jsem, že dospějeme k jinému rozuzlení. Byl jsem připravený vyhlásit část Pustin jako vaši zemi.“

Tal se rozesmál. „Ale Pustiny jsou naše! Copak to nevidíš? Tvé jednotky jsou ještě daleko za oceánem. Gorové jsou pryč. Aldebaran je zaneprázdněný bojem, to my jsme ta síla, která bude rozhodovat o budoucnosti Pustin! My! Ne ty!“

„Tady jsme hotovi,“ prohlásil Deneb. Neměl na tyhle výlevy náladu. Bylo to tak... lidské.

Otočil se a zamířil ke dveřím.

Tal luskl prsty, ozval se dusot, dvojice vojáků přeběhla ke dveřím a zatarasila mu cestu. Deneb si je nevěřičně prohlédl.

„Neměj mi to za zlé, arbitře,“ ozvalo se mu za zády.

Deneb se na něj otočil. Viděl, jak mu na spánku pulzuje žíla. „Přece bys nezabil diplomata?“ zeptal se klidně Deneb a slyšel, jak se zvenku blíží další kroky. Vojáci se seskupovali před velícím můstkem, očividně připravení na to nejhorší.

„Ne, diplomata ne,“ přikývl Tal. „Ale tebe ano. Ve své pýše jsi nakráčel rovnou ke svému konci.“

Deneb znejistěl a udělal krok zpět. „Dokážeš si vůbec představit, co všechno se stane, pokud mě tady dnes zabiješ? Kolik nepřátel si naděláš?“

„To vy jste si znepřátelili všechny živé, když jste zotročili lidstvo. Nesnaž se to obrátit proti nám.“

„Slíbil jsi mi bezpečný odchod.“

Tal si prohlédl svou levou dlaň, na které měl ošklivou jizvu. „Víš, co je na válce nejhorší? Ne ty hrůzy, které vidíš kolem sebe, ale ty, které kvůli tomu probíhají v tvém nitru. Každým otřesným skutkem posouváš hranice toho, co sis myslel, že nejsi schopný udělat. A pak, když máš jednoho dne dost odvahy a ohlédneš se za všemi hrůzami, které jsi napáchal...“ Tal se odmlčel a zadíval se z okna. „Necítíš vůbec nic. Žádnou bolest,

žádnou lítost. Žádné výčitky. A to mě bolí ze všeho nejvíc. To, co jsi ze mě udělal ty a tví sourozenci. Abych tě porazil, musel jsem se stát tak otřesnou bytostí, jako jsi ty sám.“

Deneb se najednou zastavil a vykulil oči.

Tal se ďábelsky usmál, jako by přesně na tohle čekal.

„Je to právě teď, kdy se snažíš utéct?“

„Co jsi to udělal?!“ dožadoval se Deneb.

„Připravili jsme se na tebe,“ odpověděl klidně Tal. „Hádej, proč jsi asi musel dvě hodiny čekat, než jsme tě sem mohli pozvat? Mé jednotky pátraly kolem po anténě, kterou by ses mohl přenést pryč, kdyby došlo k nejhoršímu.“

„Ale...“ začal Deneb, ale Tal ho přerušil.

„Nenašli jsme jenom jednu. Našli jsme obě.“

Deneb se na Tala zadíval.

„V momentě, kdy jsi nastoupil do výtahu, jsem vydal příkaz k jejich zničení, aby ses nemohl přenést do jiného těla tak, jak to dělala Alva. Jsi v pasti.“

„Děláš obrovskou chybu,“ zavrčel Deneb a slyšel, jak se blíží další vojáci.

„Řád arbitrů končí. Lidstvo vás už nepotřebuje.“

S těmito slovy všichni vojáci v místnosti zvedli zbraně a namířili na Deneba. Ten si je znepokojeně prohlédl. Vojáci nejspíš úplnou náhodou stáli v perfektních rozestupech, kdyby Deneb zaútočil na jednoho z nich, nikdy by neměl šanci ubránit se ostatním.

Byl v pasti. Tal se na něj dokonale připravil.

Vtom se Deneb rozesmál. Nahlas a od srdce, zatímco se na něj vojáci zmateně dívali. Robotické tělo, které doted' nechával schválně lehce shrbené, se napřímilo. Téměř roztřesený hlas, kterým Deneb doted' mluvil, nahradila silná slova. „Omlouvám se. Musel jsem to vidět na vlastní oči.“

Tal znejistěl a hledal zdroj Denebovy náhlé sebedůvěry, když vtom se v místnosti ozvalo hlasité pípání.

Deneb pokračoval: „Omlouvám se za tohle divadlo, chtěl jsem vidět, jak tady žijete. Jste jako banda mravenců snažící se ovládat letadlo. Je to opravdu trapné.“

„Tale!“ křikla žena u ovládacího pultu a snažila se přehlušit hlasité pípání. „Letí na nás raketa!“

„Sestřelit!“ sykl Tal přes zatnuté zuby a nespouštěl z Deneba oči.

„Nevypálili ji ze země!“ varovala ho žena. „Padá přímo z oblohy, kolmo na nás!“

„Sestřelit!“ zakřičel Tal.

Nastalo ticho.

„Jak?“ odpověděla mu žena.

Tal na ni vrhl roztřesený pohled a pak přistoupil k Denebovi. „To bys neudělal. Nezabil by ses!“

„Ne, jenom vás všechny společně s Napoleonem,“ prohlásil s ledovým klidem Deneb a pozoroval nervozitu v jeho očích.

„Ale...“ koktal Tal. „Ty antény!“

„Dobrý pokus, skutečně,“ přikyvoval Deneb. „Našli jste obě. Dva kusy zbytečného kovu, které jsem tady rozmístil, abych vás všechny udržel na jednom místě. Bylo tak složité nahánět vás všude po Pustinách. Tohle bude mnohem rychlejší.“

„Třicet vteřin do zásahu,“ řekla nejistě žena. Dva muži sklopili automatické pušky a vyběhli ven z místnosti.

„Ale Alva...“ uvažoval nahlas Tal.

„Já nejsem jako Alva,“ zahřměl Deneb. „Nikdy bych neudělal stejnou chybu jako ona. Já můžu být na více místech najednou. A to, že jste tak chytře přesunuli všechnu munici do jednoho skladu, abyste ji měli na palubě po ruce... To tě vážně nenapadlo, že je rozmístěná po celé lodi z nějakého důvodu? Třeba že

kdyby sklad zasáhla výšková raketa, nastala by mnohem silnější exploze? Jsi jenom člověk...“

„Deset vteřin.“

Tal zatnul zuby. „Nikdy nevyhraješ...“

Deneb se na něj přátelsky usmál a venku spatřil jemné světlo blížícího se raketového pohonu střely. „Lidská mysl nikdy nedokáže porazit tu mou. Je to prostě nemožné. Jsem o tolik kroků před každým z vás, že to není férový souboj. Že nevyhraju? Já už jsem přece dávno zvítězil a to, že to nevidíš, jenom podporuje můj argument.“

Tal nechápavě zíral arbitrovi do očí a o vteřinu později jejich těla roztrhal oslepující výbuch muničního skladu A-01.

[2]

Eled zády narazil do chladné zdi vísky a celým tělem mu projevila bolest. Svaly se mu třáslly, hrdlo se stahovalo tak, že se téměř nemohl nadechnout, a po čele mu stékaly krůpěje potu, i když všudypřítomná noc s sebou nepřinášela nic jiného než chlad.

S nečekanou nenávisť se podíval na svůj dlouhý zahnutý meč, jehož čepel modře světélkovala. Stačilo by jen uvolnit sevření, zbraň by mu vyklouzla a sílící kletba bolesti by okamžitě ustala. Místo toho zatnul zuby, zhluboka se nadechl a zopakoval si svou mantru.

Mysl ostřejší než čepel.

Sevřel meč v pravici, otočil se ke zdi, levou rukou se chytil kusu ohnutého kovového pažení a vyšvihl se přes hradbu. Dopadl na zem a ucítil bodnutí v obou kolenou najednou. Nebyl zas tak starý, aby při tomhle kousku ztratil rovnováhu, a tak vše s hořkou pachutí na jazyku svedl na sílící kletbu v meči a zamířil kupředu.

Vesnice byla uprostřed litého boje. Z dálky se ozývalo praskání ohně, z druhé strany zase střelba. Někdo křičel bolestí a jiný zase volal o pomoc. Eled proběhl mezi dvěma domy z kamene a cihel a vyběhl na dlouhou ulici s hořícím autem, vedle kterého se zastavila trojice Uctívačů.

Dlouhými puškami mířili na někoho v dálce na ulici, hlavně se jim třásly a Eled se nestíhal divit, jak uboze vypadají. Paže měli vyzáblé, tváře propadlé, kůži propletenou tmavou změtí žilek a zdálo se, že při prvním výstřelu z pušky je zpětný ráz srazí na zem. Eled ale věděl, že i přes bídný vzhled mají síly víc, než by měli, a určitě neměl v plánu si to ověřovat. Opovrhoval všemi, kteří měli tu drzost spolčit se s gorskou invazí. Namířil špičku meče jejich směrem, zrovna když si ho jeden z nich všiml a všichni se otočili na něj.

Vtom se mu ulevilo.

Jako by ho najednou opustila silná horečka a jeho tělo získalo všechnu sílu zpět. Bolestivé sevření hrdla polevilo, bodání v hlavě se vytratilo a on vyrazil kupředu, zatímco se jeho nepřátelé začali svíjet v bolestech, které právě opustily jeho.

Nebyla to ale stejná intenzita bolesti. Eled vyslal kletbu na velkou vzdálenost a její účinek každým metrem výrazně slábl. Navíc se uchytila u tří cílů najednou, takže byla ještě o to slabší. Na okamžik začal zvažovat, jestli to vůbec bude stačit, ale pochybnosti se vypařily, když viděl, jak jeden z nepřátel upustil pušku a ten druhý se chytil za hrdlo. Byli slabí.

Třetí vystřelil, ozvalo se hlasité prásknutí a rána se zuřivě roztříštila o zed' za Eledem. Ten přiběhl blíž k útočníkovi a předloktím udeřil do hlavně pušky. Uctívač ztratil rovnováhu, Eled ho rukojetí meče praštil do spánku a on se bezvládně skácel k zemi.

Ten druhý takové štěstí neměl. Zrzavý muž polkl bolest a chtěl zamířit na Eleda, ale ten ho hbitě ťal do ramene a světlující zbytky nyní oslabené kletby se přenesly do jeho těla. Uctívač zavyl bolestí a padl do písku.

Než se třetí útočník vzpamatoval, Eled k němu přiskočil a vrazil mu meč do břicha. Čepel okamžitě vytáhl, rozhlédl se kolem a pak se podíval na trojici nepřátel. Nebyli to už lidé, byli

to ti, kteří se v nekonečné válce proti gorské invazi přidali na stranu nepřítele. Pili jejich černý sliz, který jim poničil mozek a posílil tělo. Eledovi se nepříčilo nic víc, než když musel zabíjet lidi, ale nyní žádnou lítost necítil.

Náhle se ozvalo hlasité cinknutí kovu, když se projektil roztráštěl o kapotu hořícího auta a šrapnely se rozletěly do všech stran. Eled se rozhlédl a spatřil dalšího Uctívače, jak na něj míří puškou. Byl moc daleko a Eled neměl v meči připravenou žádnou kletbu. Uctívač už začal nezkušeným pohybem nabíjet další náboj do komory, ale než úkon dokončil, dopadla za něj obrovská černá silueta.

Na to, jak byla černá bytost obrovská, nevydala téměř žádný zvuk, ale muž něco vycítil, protože zděšeně sklopil pušku a nejspíše se otočil.

Chňapla po něm tmavá vlčí hlava, dlouhé kovové zuby se mu zahryzly do těla, tvor s ním škubl a vrhnul ho před zed' vesnice. Čtyřnohý přízrak noci se rozhlédl kolem a pak neslyšným kočičím krokem vyrazil kupředu.

„Eled musí pozor!“

„Měl jsem to pod kontrolou,“ mávl rukou Eled na Atyho, dvoumetrového araka třetí generace, který si na dnešní noční výpravu obarvil kůži na černo. Uši točil do všech stran, jak naslouchal zvukům boje, a hned za nimi natáčel své duhově se lesknoucí ploché antény směrem k Eledovi.

„Nesouhlasím.“

Ozvala se rána, Eled zpozorněl a zaujal bojový postoj stejně jako Aty, když se otevřely poničené dveře špinavého domku před nimi. Jakmile uviděl umolousanou tvář malého dítěte, okamžitě sklopil meč.

„Ještě to není bezpečné,“ zabručel na něj a pobídl ho, aby zavřel dveře.

Chlapci nemohlo být více než sedm let, měl ušpiněnou tvář, v ruce svíral dřevěnou hračku a roztřeseně se díval na tři padlá těla. „Viděli jste mého tátu?“

„Půjdeme ho najít. Zůstaň uvnitř,“ odpověděl Eled bezmyšlenkovitě.

Společně s Atym nechali hořící auto a vyděšené dítě za sebou a pokračovali po ulici dál, směrem k hlavní bráně, kterou tvořily jenom dvě zrezivělé traverzy svázané řetězem ve špičce ostrého trojúhelníku. Radnici s potrhanou vlajkou na křivé věži hořela střecha a na malém náměstí leželo mrtvé tělo robotické bestie. Eled při pohledu na něj pevně sevřel meč a chtěl se ujistit, že je zrůda skutečně po smrti.

Kovová hlava na sobě měla ostny, tesáky dlouhé jako prst a vypláznutý černý jazyk obalený pískem. Zpod neforemného těla trčely čtyři silné nohy s ostrými drápy a ocas s dlouhou čepelí.

Byl to Gor, podle neforemnosti jeho hrudního koše Eled odhadl, že šlo o první generaci, kterou poháněl spalovací motor, hřídele a řetězy. Oproti arakům postrádali Gorové jakoukoli eleganci a ladnost. Zatímco Gorové byli připojení na kolektivní vědomí hnízda a byli to stroje na zabíjení, araci byli samostatné šelmy přizpůsobené k přežití. Tomuto se naštěstí gyroskop v zadní části těla neotáčel, a Eled si tak byl jistý, že už je mrtvý.

Aty při pohledu na mrtvého Gora vycenil tesáky a pokračoval v chůzi vedle příkrčeného Eleda, dokud nespatrili Macy, poměrně nenápadnou hnědovlásku s milou tvář a dlouhou opakovací puškou.

Poklekla před rozpadlou zdí, zamířila a vystřelila. K Eledovu překvapení neupadla do písku jako při jejich prvním tréninku. Učila se rychle. Nedostatek zkušeností vynahrazovala zápallem a její vojenská vesta se siluetou černé ruky s červeným

svislým pruhem na zádech toho byla důkazem. Vedla Neživé, ty, kteří měli dávno zemřít na skáru, ale k všeobecnému pře-kvapení byli vyléčení.

Eled opatrně pokračoval s Atyem podél zdi vysokého domu a pozoroval Macy. Dvojice Neživých, žena s plavými vlasy a muž s černým copem, jí byla v patách a kryla jí záda. Tak přece je-nom dávali při tréninku pozor. Do dokonalosti jim sice chybě-la ještě spousta práce, ale byl to pokrok.

Macy vykoukla, vystřelila a okamžitě se skryla. Ve stejnou chvíli vykoukl její společník, vystřelil a padl do krytu. Stříleli po nepříteli hned před dveřmi hořící radnice, který po nich bez-hlavě páčil z malé pistole. Snažili se. To Eleda zahřálo u srdce.

Příjemný pocit okamžitě zmizel, když se dveře radnice ote-vřely a v oblaku šedého kouře z nich vystoupil Drey.

Uctíváč s pistolí mířil přímo na něj. Eled se zhrozil, chtěl se okamžitě rozběhnout kupředu a svého syna varovat, ale sotva stihl opustit svůj kryt, bylo po všem.

Drey se bleskurychle otočil a zkušeným pohybem sebral nepříteli pistoli. Pak mu sevřené paže nadzvedl, hlavní jeho vlastní zbraně mu namířil na stehno a vystřelil. Další střela zasáhla nepřítele, který vyběhl zpoza auta.

Než Eled doběhl ke svému synovi, byli oba útočníci na zemi. Drey se otočil na svého otce a přátelsky na něj kývl. Drey se pokaždé snažil vypadat nad věcí a v klidu, ale v očích se mu mísil strach a adrenalin jako každému jinému vojákovi v bitvě.

Eled se o Dreya bál vždy více, než by měl, ale zdálo se, že po-slední dobou to už není třeba. Drey se každý den cvičil a zlepšo-val se. Dokonce si nechal narůst vlasy až k uším a na tváři měl hnědé strniště. Kolena hnědých kalhot s kovovým plátováním měl ušpiněná a na levém rameni kožené vesty se mu hned pod půlkruhovým senzorem třeptilo dvanáct kovových destiček.

Drey se otočil k radnici a pobídl malou skupinu přeživších, aby šli ven. Dvě ženy, jeden muž a tři děti ušpiněné kouřem vyšli na chladný vzduch a téměř si vykašlali plíce.

„Musíme je dostat z ulic,“ zabručel Eled a popohnal jedno z dětí kupředu.

„Díky za pomoc,“ řekla žena s hnědými vlasy v culíku. Tvář měla ušpiněnou od sazí, vojenská vesta se spoustou kapes jí byla příliš velká a v pravici křečovitě svírala pistoli. „Já jsem Namira, starostka téhle...“ na okamžik se zarazila a rozhlédla se po hořících domech a mrtvých tělech, „vesnice.“

„Kde je vaše domobrana?“ zeptal se Eled a nejistě se rozhlížel kolem.

„Venku,“ ukázala Namira prstem k bráně. „Když se v zemi před vesnicí najednou objevil ten tunel, všichni běželi rovnou tam.“

„Měli jste zůstat uvnitř,“ upozornil ji Drey.

„To jsem jim taky říkala, ale chtěli nepřátele zastavit, než se rozlezou všude kolem nás... Asi přišli ve dvou vlnách. Nejsme vojáci jako vy, nejsme na tyhle situace cvičení. Neposlouchali mě...“

„Pozor!“ ozval se hlas Třináctky, mladého vojáka z Eledova oddílu.

Eled se hbitě otočil, aby našel zdroj nebezpečí. Trojice Uctívačů s puškami přiběhla na náměstí a okamžitě propukla střelba. První vypálil Třináctka a zasáhl jednoho z nepřátel do hrudi. Druhá vystřelila Macy a trefila dalšího přímo do krku. Ve stejnou chvíli vypálil poslední Uctívač a mířil rovnou na bezbrannou skupinu před radnicí.

Eled se chtěl skrýt, strhnout k zemi kohokoli, koho by stihl popadnout, ale nic z toho neudělal. Věřil Dreyovi. Jeho syn okamžitě tasil dýku, vykročil vpřed a levé rameno mu cuklo, když